

FESTA

Llum i pregaria

Pietós, fervent, complint-ne, la voluntat divina
 camina vers la Tenda, el poble d' Israel.
 La tribu preferida davant son Deu s' inclina
 i prega fent-li ofrena de son més pur anhel.
 El sacerdot s' atança, Son rostre s' il·lumina,
 immola el sacrifici fitant els ulls al cel...
 Al lluny en la calitxa, tranquil el sol declina.
 La nit depressa avença teixint son negre vel...
 Pausadament finia la mística pregaria.
 El poble abandonava la Tenda solitaria.
 Pels aires, de l' encens, muntava el suau perfum
 i espurnejant, rogíssim, surgint del sí de l' ombra
 com flama de l' Altíssim, lliscant en la penombra
 al peu del Tabernacle, moria un raig de llum.

ALBERT PIERA.

La Haia 25 Mars 1915.

Els Jocs Florals de FESTA

Després de publicat el cartell hem rebut dos oferiments més, consistents en altres tants objectes d'art que regalen els senyors Josep Me Basols i Pau Alegre, Diputats provincials pel districte, als autors de les millors composicions de tema lliure.

No podem menys de congratular-nos del entusiasme que regna vers la festa de caràcter literari per nosaltres organitzada, doncs hem trobat totes les portes obertes i absolutament tothom ens ha alenat en nostre tasca, lo que ens encoratja extraordinàriament, puix que ens fa pensar que en mig del prosaïsme del segle, hi ha encare moltes i moltes persones que creuen que no sols de pà viu l'home, sinò que hi ha quelcom capaç d'enlairar els cors, quelcom que contribueix a que nostre pas pèr aquesta terra, no tingui la monotonia aclaparadora del viurer sols per viurer, i es aquest quelcom, l'art.

Nostre revista ha donat a conèixer qualques poetes que restaven inconeeguts i qui sab si sense nosaltres, llurs treballs haurien sigut condemnats a continuar inèdits tota la vida.

Nosaltres tenim confiança, força confiança, en els joves d'avui, que han d'esser els poetes demà consagrats, i allà, en el fons de nostre cor, si demà algun d'aquests que ha fet les primeres armes en les planes de FESTA sobresurt, si arriba a assolir el llor de la victòria, si les seves obres deixen perdurable recort entre els fills de nostre amada Catalunya, nosaltres ne sentirem una gaubança, experimentarem la satisfacció del soldat de files que amb lo seu esforç ha contribuït a guanyar una empenyada batalla.

Nosaltres creiem que aquest èstol de joves a que 'ns referim, avui ja treballa per concorrer al certàmen i oialà que siguin llurs obres totes dignes d'esser premiades, car nosaltres veuríem amb satisfacció que la tasca del Jurat calificador no fos pas fàcil, lo qual significaria que tots tenen condicions per arribar un dia a ser amanyagats per la fama, lo que devindria en honra i glòria de Catalunya.

Naturalment que hauràn de competir amb persones de qualitats remarcables, qui sab si amb alguna qual nom ja ha sigut escrit en lletres d'or en la historia de nostre literatura, però això que hi fa? Més resonancia tindrà lo llur triomf.

Hem rebut ja bastants treballs i sols fa quinze dies ferem públic el concurs, fessent això un avenç del èxit que nostres Jocs Florals han d'assolir.

Sols ens resta contestar a qualques preguntes que s'ens han fet a propòsit de la forma en que s'han d'enviar les composicions.

Han de venir en plica tancada, amb títol i lema i aquest escrit en altra plica closa la qual contingui el nom del autor.

Es preferible que les composicions que obtin a determinat premi, ho indiquin a fi de abreviar les tasques del Jurat calificador.

Acabem remerciant a les corporacions i particulars que tan desinteressadament han prestat la cooperació llur en una obra portada a cap amb lo fi d'enaltir nostre patria sempre estimada.

LA REDACCIÓ.

L' ANYELL DE PASQUA

Aquell vespre en havent sopat, mentres la mare comensava a desparar la taula i el pare boi traient-se la petaca i el llibret de paper de fumar es disposava a fer l'acostumat *cigarrillo*, jo, que allavores era un bailet d'uns set anys, vaig asseurem sobre 'ls seus genolls i boi petonejant-lo i fent-li festes per a decantar-lo a la condescendencia de lo que li anava a demanar vaig expressar-li el meu desig de que 'm comprés un bé.

Ell, sense cap duresa mes categòricament, va negarse a complaurem.

—Si, pare, compréu-lo, vaig suplicar, jo ja aniré cada dia a fer-lo pasturar a Montjuic.

—Però on el ficariem nosaltres un bé? Aquí a la botiga no li podem pas tenir, i a dalt al pís faria massa fortor.

—En Lluïset i l'Antonnet diu qu'els en hi compraran un, i això que viuen en un *entresuelo!* vaig replicar encare.

Però per mes que vaig dir tot signé debades, el meu pare no es deixà convencer; jo no podria veure satisfeta la meva il·lusió.

En surtint d'estudi, anant amb *la flia* cap a casa, els meus companys me varen engrescar. En Minguet de cà 'l betes i fils, en Quico, el fill d'un magatzemista de Santa Catarina, i en Lluïset i l'Antonnet els veïns de sobre a casa, entre exclamacions d'alegria m'explicaren que l'endemà anirien amb els seus pares cap al passeig de Sant Joan, a la fira dels bens, per a comprar el qu'els serviria de joguina i diversió fins a l'altre Pasqua.

La prespectiva d'aquell seguit de tardes del dijous esmersades en correr per les afores de Barcelona, boijejant i trotant radera el bé, me va entusiasmar. Jo també tindria el meu anyell. Demanaria al meu pare que m'en comprés un, i també aniria com els meus amics a fer-lo pasturar per allà al volt de la Font Trobada. Ja m'imaginava al davant d'una parada triant el bé mes bufó, el mes blanc per a endurnosel cap a casa, mes el meu pare em va fer tantes reflexions, me digué tantes coses en contra de l'adquisició de la bestiola, que si bé quedant tot moix i mal-humorat va treurem del magí la meva fal·lera.

El dia de Pasqua al dematí, en acabant d'esmorzar vaig pujar a veure el bé dels meus companys d'estudi, els nens del costat de casa. Quan jo hi vaig arribar ells estaven ja a punt de sortir per a fer-lo anar a pasturar.

Quantes festes li vaig fer al pobre anyell! Amb quina recansa, amb quina enveja vaig veure partir als meus amics rient i saltant d'alegria, fent seguir la bestiola amb un manadet d'aufals!...

La meva mare no em va permetre que els acompanyés. Tenen sempre tanta por de que ens passi quelcom de mal, les nostres mares, quan no ens tenen al seu davant! Ella li hauria agradat que mai m'hagués mogut del piset o la botiga. Mes aquella vegada va passar com moltes altres, quan s'en va adonar ja havia fugit a correr i jugar pel carrer. En aquella hora estava molt animat. Tot era plé de dones i minyones qu'anaven a comprar al mercat de Santa Catarina.

Aixís que vaig trencar pel carrer de Giralt Pellicer vaig veure un gran rotllo de gent davant de l'entrada de la pescateria. Desseguida vaig

FESTA

anar-hi a tafanejar. De primer em pensava que era algun cego que cantava l'últim romanso, però quan hi vaig ser mes aprop vaig veure que era la Cisca que procurava obrir pas per a la seva voluminosa persona, entre la gent que l'envoltava.

La Cisca era prou coneguda per tot el barri. Cada diumenge a l'hora que la gent va a plassa rifava un tortell o un braç de gitano. Aquell dia, com que era Pasqua, rifava un anyell viu, que anava passejant perquè la gent el vegés, agafat amb una cordeta.

—Apa, nois, déu céntims el número, tres un ral! anava cridant.

Jo m'hi vaig acostar, i li vaig demanar que hem deixés passejar el bé. Ella, que ja em coneixia, desseguida em va dir que sí. I ja em teniu tot engrescat radera de la Cisca fent seguir l'anyell.

—Hola manyac!... corre bonic!... li deia jo boi fent-li festes.

La Cisca de tant en tant s'aturava i prenent alé repetia cridant amb una cantarella:

—Qui en vol un altre! déu céntims el número, tres un ral!...

De prompte se 'm va acudir una idea. El meu pare anava cada diumenge al cafè a fer unes quantes partides de dòmino amb un amic. S'hi jugaven la consumació. Els dies qu'ell guanyava me dava els diners que s'havia estalviat.

Durant molt temps mentres vaig ser noi aquest va ser l'origen dels cabals de que podia disposar pels meus petits malgastos. Justament aquell dia duia encare un ral que guardava de la festa passada.

—Si comprés un número? vaig pensar. Si no tenia sort a casa no 'n sabrien res, i si treia... ah! si treia no deixariem pas la bestiola al mig del carrer, prou trobariem manera d'enquibir-la a un lloc o altre!...

I tal dit, tal fet. Sense pensarm'hi mes me trec el ral de la butxaca i dant-lo a la Cisca li dic:

—Cisca, deume tres números, vull provar si tinc sort. Aquí teniu el ral.

La Cisca 'm va dar tres paperets on el seu home - ella no sabia de lletra - havia escrit ben gros i clar: 19, 20, 21.

Dinou, vint i vint-i-hu! Amb quina atenció els vaig llegir aquests tres números! Com m'els vaig gravar a la memoria! Avui dia encare m'en recordo, i això qu'han passat un grapat d'anys!...

Dinou, vint i vint-i-hu,... dinou, vint i vint-i-hu anava jo dient de baix en baix boi seguint a la Cisca pel mercat i carrers del voltant.

Amb quanta impaciència vaig esperar l'hora del sorteig! Que llarg se 'm va fer aquell passejar per carrers i carrerons entre les dones amb els cistells eurullats i els carretons plens d'olorosa fruita!...

Per fi, quan se van haver venut tots els números la Cisca es va aturar. Ens trobavem a la plasseta de Santa Catalina, al cap del carrer de les Freixures.

Al mig d'un gran rotllo de badocs que tot seguit formà al nostre voltant, la Cisca va despenjarse de la cintura la bossa amb les boles. Va sacsejar-la una bona estona perquè quedessin ben barrejades i després va allargar-la a una minyona que estava a primera fila, mirant amb gran atenció.

—Apa, pubilla, a veure si tu mateixa 't treus la sort, va dirli.

La Cisca prenent la bola de mans de la minyona me la va dar a mi dient-me:

—Ves, noi, quin número es.

—Apenes el vaig haver vist, fent un bot colossal: —Dinou! vaig cridar.

Jo quedava amo del bé. Desseguida, el cor saltant-me d'alegria, vaig agafar l'anyell, i escapant-me d'entre la gent que 'm felicitava, vaig anar corrents cap a casa.

Quina cara van posar al veure!

El pare, fent l'enfadat, va tornar-me a dir:

—A veure, noi, a veure on el posarem are aquest bé.

Però la vritat es qu'estaven ben contents. No s'en tenen cada dia d'anyells tan macos i tendres per un ral!

Vaig tenir goig sense alegria, com se sol dir. A les primeres setmanes tot va anar com una seda. Esperava amb ansia el dijous per sortir a fer-lo pasturar.

En arribant aquest dia, amb un full de diari embolicava el brenar, i amb el bé radera meu, lligat amb una cordeta, cap a la montanya falta gent.

Un cop allà quins brincos, quines corredisses tan ell com jo! Tots dos brenavem. Jo 'm menjava una bona llesca de pa amb un tall de formatge, i l'anyell anava pasturant, arrencant aquí i allà les herbetes que mes li agradaven.

El meu pare em va dir:

—Si vols que se 't engreixi forsa saps que has de fer? Li dones cada dia al llevarte una llesqueta de pa ben tou.

No m'en descuidava pas cap dia. Així que saltava del llit, sense rentarme ni casi bé acabarme de vestir, agafava el pa i sortia a la mica de patí on amb unes caixes d'emalatje li havia arreglat un jas a covert de la pluja.

Mentres ell menjava, jo m'estava allà aturat contemplant-lo i passant-li la mà pel caparró, l'esquena, les potetes. Com me plavia enfonsar els meus dits en la blanca llana de la seva esquena!..

Un dia al durli la llesqueta 'm va mirar amb uns ulls tan tristos que vaig quedar esglaiat.

Pobre manyac! Aquell dia no es volgué menjar el pa.

Que serà, que no serà, tot moix i casi plorant, vaig corre a dir-ho als de casa.

—Això es que l'has de purgar, va dirme el pare; donali aigua de olives.

Jo, poden contar, desseguida vaig correr a cal adroguer a que 'm dongués l'aigua per purgar al meu bé. Mes no va fer pas efecte. L'endemà continuava amb aquella mirada tan trista, i una mena de tremolor que feia llàstima.

Em van dir que li donés una ajuda. No sé pas d'on vaig treure una xeringa, era com les que en les caricatures pinten als metges; un tubo groixut amb un broc a un cap i un émbol al altre.

Li vaig donar el «xeringaso»; aquell vespre al anar a dormir, després del parenostre a l'àngel de la guarda, en vaig ressar un perquè se 'm adobés l'anyell.

Però no hi van valguer oracions ni remeis. El dia següent quan plé d'angoixa vaig anar a veure'l, el vaig trobar horriblement caragolat, amb les potes arronsades, apretades al ventre, fet un capdell, fret, ben mort!...

El disgust que vaig passar imagineu-vosel vossaltres mateixos. Casi vaig estar malalt.

No obstant després he pensat que encare va ser millor que morís de malaltia, perquè a casa no l'hauriem pos pogut tenir sempre, i sense dir-me res, amb l'intent de no disgustarme tan, l'haurien escorxat el millor dia. I el gran disgust l'hauria tingut allavors, al veure, en arribant a casa, la cuina convertida en una carniceria, la caçola plena de sanc i les plates curulles dels restes del meu pobre anyell.

ALEX BOIX.

LLUITANT

En una fondalada, prop d'un rieral, mig amagada per l'arbreda, hi oviro una masia, amb sos palls al davant i un estol de galls i gallines, escarbotejant la terra. Un goç guardià aborda un caminant que en aquells moments devalla per un camí prop de la casa.

Dos baillets, mig nusos, juguen i corren, mentres més enllà, a pocs passos, en un camp, el pagès treballa la terra que ha de donar-li el pà an ell i a la seva família.

Amb quant treball i amb quantes suors conreu avui la terra amb l'esperança llunyana de recollir els fruits per ell sembrats!

Que li fa an ell treballar! Que li fa an ell suar, si en l'avenir el seu treball, la seva suor, se li convertirà en pà per ell, per a la seva esposa i pels seus fillets estimats! Cada jorn de treball, cada gota de suor, serà recompensat per altres en que recullirà el premi dels seus afanys i sentirà el goig de veure que la terra li paga sobrerament la sol·licitut i l'amor amb que l'ha cuidada durant tot l'any.

Qui sembla collirà; diuen. Més és sempre cert això? No falla queleuna vegada?

Ah! Això el bon pagès no pot pas assegurar-ho. Per ventura el seu treball ha sigut sempre productiu?

No s'hi ha trobat mai sens la merescuda recompensa?

No pot succedir que queleún dia vingui una pedregada traidora i en un moment, en un tancar i obrir d'ulls destrueixi lo que al pobre pagès li ha costat tants treballs i tantes suors?

Més el pagès, encara que sent sempre l'amenaça, no s'atemoritzava i com un guerrer en el camp de batalla, amb l'arma a la mà, desafia als seus enemics per a conquerir el llorer de la victòria, ell tot el dia en el camp, amb l'arma del treball a la mà, desafia també als enemics que li envia la Naturalesa, per aixís, al final, poguer obtenir el botí que ell espera i pel que tant ha lluitat: el pà per ell i per la seva família.

Més, aixís com el guerrer no sempre pot obtenir la victòria i moltes vegades cau vençut per la força avasalladora dels seus enemics, de la mateixa manera el pagès, encara que lluita amb dalt, no pot sempre cantar victòria, no sempre la sort el posa baix la seva protecció; sinó que perseguit per la desgràcia cau vençut, desesperat; però, lluitador ardit, va refent les forces perdudes i torna novament a emprendre la tasca amb la confiança de millor fortuna.

El pagès s'ha assegut i boi aixugant-se la suor que abundantment brolla de són rostre, contempla la terra com interrogant-la, com si volgués descobrir en són sí la sort que li espera...

Al cap de pocs moments, com si ja s' trobés refet s'aixeca i altre vegada, agafant l'eina, torna a emprendre la lluita de sempre, la lluita per l'existència.

J. M.ª CORTADA DE PRAT-GIBERT.

SALOMÉ

El setè vel ondula i en espiral devalla
arrupint-se als gentilics penets de Salomé
qui—luxuriant, convulsa—l'estranya dança balla
amb que la vida talla
a Joakanaan, apòstol d'un Deu d'amor i bé.

L'alada dança fina, i es mor sa melodia...
De Salomé els peus nusos romanen entre 'ls vels
que 'ls irisen com núvols al sol quan neix un dia.
Salomé no 's movia
més son esguard—tot flames—traïa els seus anhels.

La sideral clarícia de la lluna, banyava
d'una claror blavosa el pati del palau
on l'afany de la dança al Tetrarca juntava
amb son poble, que amava
a la hermosa Princesa, la de l'esguard tot suau...

Finida ja la dança, una quietut pregonava
regnà per tot... Més, prompte, Salomé, amb veu vibrant
digué al Tetrarca, immòvil...—«No vull pas ta corona...»—
i sa hermosa carona
se feu lasciva...—«Dónem el cap de Joakanaan!»—

Un crit de horror, d'angoixa, retronquí en la terrassa...
Després, una altre volta se feu quietut. El vent
duia emanacions tebies, fortor de terra lassa...

Dintre d'una coraça
un soldat deixà en terra la testa—encar morent—

de l'apòstol... Silenci... El poble va allunyant-se,
horroritzat. Els nobles i el Tetrarca, també.
Els soldats, tots son fora...—Salomé, agenollant-se
i de passió ubriagant-se
pren el cap del Profeta i esclata el bés primé

en la infinita calma de la nit estrellada
que l'oreig dolcifica amb mil perfums de flors...
Demunt les fredes lloses, la Salomé ajaçada
contempla enamorada
de Joakanaan la testa, quals ulls la mort no ha clòs-

veient com s'hi enamirallen els milions d'estrelles
que 'l firmament esmalten amb llur parpelleig blau...
Salomé, enfrosida, enfonza ses mans belles
ses mans breus, lleus poncelles
entre 'ls cabells rinxosos del Profeta, amb deix suau...

Després, li besa els llabis, li besa els ulls vidriosos
i es revolca—enervada—per terra, amb lasciu goig
velant la noble testa, dels seus cabells sedosos
i li diu mots commosos
i plora i riu i anyora, presa en son amor boig...

—«Oh! Joakanaan!... jo t'amo!»—mormola amorosida
entre sanglots frisosos. —«I has preferit la mort
a l'amor que t'salvava, i has menyspreuat la vida
perquè 'l teu Deu te crida
a tú, son pur Profeta, a fruit l'excelsa sort!...»—

—«Oh! Joakanaan!... jo t'amo!»—Salomé repetia
confós son rostre esplèndid amb el del mort.. El cel
anava al lluny rosant-se, i amb sa claró esvaïa
—precedint al nou dia—
de la nit estrellada, fins al darrer estel...

La Salomé, rendida, dintre 'ls ulls que adorava
hi veia acolorir-se l'alt firmament... El sol
—foc de flames daurades—a l'horitzó brillava...
I Salomé, plorava

demunt la sacra testa, besant-la amb desconçol.

SALVADOR SOCIAS i FORNELL.

FESTA

¡Caricies!

—¡Tu, escolta, bona pessa! ¡Sembla que t' amagas quan me veus?

—¿Jo?... fuigiu, la por que 'm fas.

—Pot-ser si que te 'n faré.

—Vaija dòna, no 'm fassis riurer.

—Doncs tu proba un altre dia de ballar amb lo meu xicot, que 't juro que te haig de arrencar el monyo.

—¡Ui, filla, avui si que vens esmolada!

—Perquè la raó 'm sobra.

—¿Que li vaig dir jo que 'm vingués a treurer? ¿Ai noi? aquesta encara 'm farà cremar.

—Tu ja ho sabies que éll tenia compromís.

—¡Mentida! .. A mi ningú me ha dit rés.

—Pot ser si que volies que te hagués demanat permís. Ja es massa gran noia, no necessita caminadors.

—Millor, dòna, un gasto menys per la familia. Perquè t consti que si te lo hagués volgut pendrer, en aquestes hores ja estaries per llogar.

—¿Qui jo?

—Si, tu, perquè tan xerres.

—¡Beneita, més que beneita!... ¿Que no te has vist mai en cap retrato?

—Soc com Deu me va fer.

—Si, però es coneix que aquell dia el pols li devia tremolar.

—¡Fuigiu, la hermosura del carrer del Sol!

—Noia no te 'n desfassis d' aquesta paraula, perquè no has sigut pas tu la primera que me ho ha dit.

—¡Arri allà!... ¡Que 'n faries callar poques de criatures amb aquesta cara de calendari de paret!

—¿I la teva que sembla una carretera mal engravadada?

—Doncs, ja ho veus, amb tot i això me ve al darrera.

—Pot-ser t' ho penses.

—Pregunta-ho a n' éll, dòna.

—Com se coneix que estàs feta a beure a galet.

—Quan me convé també se beure a morro.

—¡Quin un ell! Si no li *pujan* passa alt, noia.

—¿Que vols dir que ja t' hi has desdinerat?

—Més que tu. El *ralotja* que porta me va costar sis *païns*, comprat de segona mà.

—Ja 's veu que allò havia sigut una capsa de betúm.

—Pregúnta-li si li ha fallat mai l' hora.

—¿Que pot-ser fa aigua de Dos-Rius?

—I bullida que no fa mal.

—Llástima que no sigui calenta com la de Caldas, que hi podria courer el menjar.

—¡Que 'ts graciosa!

—Vaig neixer aixís, no se que dir-ti.

—¡I que fa enrahonar la enveja!

—¿De aquell gandul?... ¿Que no ho has vist que ja va neixer cansat?... Si dorm més que una Mare de Deu d' Agost.

—Aixís, esbravat més si saps.

—I amb aquella veu de forrallat de pressó, garrrell, nano i amb la boca que li put que sembla un llús del cantàbric.

—Doncs ja ho veus, amb tot i això encara m' agrada més.

—Com que 't diu aquells mots tan dolços, com pet de monja, xuffa remollada, carquinyoli torrat...

—¡Ui, filla, i que t' en deixes!

—Si, dòna, si tan sols sentir-li dir aquesta lletania 'm sembla que ja tinc cues.

—Això rai, que amb llimona i sucre es curen.

—Ja t' els pots ben confitar, que lo que 's jo li passo ratlla.

—Tu procura no ensopegar-hi.

—No tinguis por, que quan el veigi ja aixecaré els peus per no quedar hi enfangada. ¡Vaia un careto! Abans que ell... un quincenari.

Santiago Roy

Agonia d' istiu

En la terra ombrejada pel brancatge
d' una alzina que forta i centenaria
aixampia tan com pot les fortes branques
per a amparar als caminants ja laços,
mor ressecat el menut erbei muscu.
Aqueixa terra assedegada roija
per el solei d' istiu que la resseca
acribellantla, ses entranyes bada
ardents i plenes d' esclatanta vida
esperant el dolç gaudi de la pluja.
I lluita tota ella febrosenca,
convulsa, retorsantse en el deliri
que infeconda la sequetat la torna
matant la sava de brotades noves,
i al infinit clama que la lliberti.
Exala un baf ardent que al cel s' eleva
com un prec delirant i conmguda
se desfà en plor fecond la nuvolada
mentres retruny del tró la veu terrible
i la terra fins sembla d' esperança
i de joia infinida, tremolenca

S' exten amb goig desota la cariçia.
Quan el nuvol s' ha fos obren el calzer
unes flors en l' erbei! Pot ser les últimes.

AGNA SENÉ D' AYMÁ.

Una dançarina

Aixís devia dançar la filla d' Herodies, quan demanà a son padastre, el Tetrarca Herodes, la festa de Johanan, com a preu de sa dança, aixís, com Tórtola Valencia.

En ses dances magnífiques i originals, sentides i viscudes, admirables, deixa entreveurer la sotilesa i la poesia de la seva ànima creatriu d' aquelles dances tan ben sentides...

¡Quanta melodia hi ha en les armonioses contorsions de Tórtola Valencia! Sa dança es un llenguatge subtil, artístic, diví, sap fer-nos sentir lo que ella vol amb les dances que crea la seva imaginació de poetisa; amb ses gestes que son mots, amb ses actituds que son frasses, amb les subtilitats que 's manifesten amb el somriure, ens dona un sentiment que naix de poc en poc i ens embarga completament al apuntar les últimes contorsions... Cada dança de la Tórtola Valencia, es un poema.

Son sos braços serps que s' enrotllen per sa testa, que besen sos llavis, que acaricien lascives

unes voltes i altres sacseijen els anells lluents, alçantse rabioses, amb el pervers delit d'entortolligarse per la testa que tantost les esquiva, tantost les busca... Es tot son cos un reptil, es tota ella la que movent son tronc annellat, se retorça i 's convulsiona amb l'hipnotic geste de l'escorsó... Les serps, que son sos braços, tenen les ondulacions de la realitat; un sent la frisança i 's fa l'il·lusió de que aquell escorsó n' es un d'encantat per la miraculosa flauta d'un alarb i que are dança a nostres ulls, subjecte encare a l'obra de l'encantament...

I amb aquella elegancia que balla «La Tirana»... Es una hermosa que busca amors i aventures, que amaga un somris de picardia coquetejant, sota 'l vano nacarat on estàn pintats manoles i xisperos... sembla una papellona que busca una gota de rosada. I amb sa lleujeresa al volatejar sa faldilla vermella, ens transporta, al compàs dels nostres elogis i alabances, a n' aquella época de *majas* goiesques i a la de les modernes creacions d'en Zuloaga, que caracteriza encare mes sa pinta gegantesca, la mantellina que rodeja son bust, la manera de ventarse, l'elegancia de sos passos... ¡Amb quina elegancia balla la Tórtola Valencia, un ball espanyol, un ball que altres dançatrius en fan una creació de lesart... Ella el dança amb una elegancia especial, ben contraria a n' aquell que acompanyen les castanyoles o l'antiestetico run-run de la guitarra...

I Tórtola Valencia se transforma en ròsa quan somnia la melodia que en Chopin va posar a un poema, inspirat per aquesta flor... Naix la ròsa; quan obra ses fulles i ensenya al cel sa corola, la vida per la flor es gaia; es primavera, es ufanor, fragancia... ¡que alegre es la vida!... la vida de la ròsa que mouent els vents, que bella es la juvenut de les ròses que 'l sol acarona... es una bogeria de delits, sa vida, delits que s' en van quan l'istiu fuig... llavors cauen ses fulles i 's mort la ròsa... ¡quan efimera es la vida de les flors, la vida de les ròses!...

La Nit. Tenebres, ogres que rondan les vides bones per a fer-les caure en possessió dels mals esperits; impresions de bruixes i bruixots que volen cap a son aquellarre... Se somnia la magestuositat de la nit, quan una campana toca les dotze hores embruixades, entre nocturnes foscuries... Se delira una nit encobridora de vides nebuloses, una nit protectora de vides turtuoses. I quan la dançatriu, arribant en un moment d'exaltació suprema, salta repentinament, com un ser d'altres mons, ens representa una rata pinyada que habia estat amagada entre les runes d'una espantat al sentir les dotze campanades... Es la Nit, amb ses ales grises, sos ulls d'estrelles i son cos negre... La Nit, plena d'obscuritats, toca a son fi... Vé l' auba i al venir ella, la nit fuig; cau per aixecar-se altre volta quan el sol li deixi pas novament, al morir la tarda...

Les accions seves en la Dança indiana, ens donen l'imatge dels idols indis... aquella dança es única. Se 'ns representa Budha i 'l toro sagrat de Mysori. Aquelles marfilines miniatures dels capitells dels monumentals temples indians, son reproduhides una a una amb una plasticitat exquisida, per la Tórtola Valencia.

El cigne proba de volar, mes està tan malalt que no pot conseguir-ho. Se remou esforçant-se

per a conquerir l'aire amb ses albes ales, mes lo que l'ànima voldria, el dolor que sent li priva... De prompte allargant son coll nevat domina el desitj al dolor, i vola, vola un xic... Plaer efimer... El príncep de les aus, cau en terra, son coll blanc s'estira, son cos palpita, ses ales s'obren mogudes per l'ambició que té l'ànima de volar, de dominar l'aire, de poguer passejarse triomfal per les aigües glanques d'un llac encantat, plè de nenufars suradors... Prô 'l cigne mort. El cigne es Tórtola Valencia... Sembla que 'l Deu de les aus, li hagi donat el poder únic per a transformarse en cigne i sentir lo qu'ell senti fer idèntiques accions...

La dança de l'incens es la mes rítmica i plástica de totes. Allà viu ella els gravats egipcis dels temples d'Edfou a la vora del Nil, o 'l d'Isis a l'illa de Filea. Es hieràtica com aquelles estàtues del Temple d'Abou-Simbel, quan adora 'l pebeter, esbargint l'incens per l'ambient, per a que penetri dins son cos, a fi de curar l'esterilitat que 'ls Deus li varen posar com a castic... o potser si 'ls Ramses tornessin a la terra, sortint d'aquelles monumentals piràmides, la creurien una d'aquelles dançatrius que adoraven en ses dances, l'ànfora amb sanc d'un heroic guerrier o 'l pebeter plè de perfums deliciosos... I cada un dels seus moviments, en aquesta adoració simbolisa tot un conjunt d'aquells poemes belics que 's troven a Karnak, en els murs dels temples i magestuosos palaus. Es quelcom tan típicament classic que fa pensar amb aquelles runes egipcies que tenen gravats en ses murs, triomfants de l'acció dels temps, idols i escenes de guerrers i deus...

No hi ha adjectius prou grans per a calificar a n' aquesta estrella que brilla des de 'l començament de sa carrera artística amb esplendor enlluernador... Ella crea ses dances, espontàneament. Ella viu allò que dança... Es admirable, es única... Allà on ella danci eis seus poemes suaus plens de delicadeses encantadores i sentimentals, allà hi ha el Temple de Terpsicore i en ell, la Tórtola Valencia es la regina... Diem, per acabar, amb en Benavente, que ella es LA ESCULPTURA DEL FOC...

JOSEP MILLÁS RAURELL.

SONET

Lliure son pit de teles opresores
cobrint son cos amb gaia gentilesa
glassa subtil que enganya sa nuesa,
la verge dorm en les nocturnes hores.
Tendres caricies afalagadores
sens macular sa virginal puresa,
envia Céfir a la Nimfa, i besa
ses nues dolces carns provocadores.
Foll de desig un Satir jovincel
volta al entorn amb ardorós anhel
sense passar mes lluny de la mirada...
Prou vol gaudir de la dormida nina
lo saborós plaer que hi adivina...
mes vetlla-la Diana en la estelada.

ANTONI DE P. JAUREGUI.

LLETRES A UN AMIC

XXV

Vull seguir-te parlant de l'Orfeò de l'«Esbart Nacionalista» torellonenc. I, no t'estranyis que insistisca sobre tal punt, perquè precisament es una nota artística que escasseja en aquests pobles on la prosa es el nostre aliment quotidià.

Vaig assistir l'altre dia al segon concert i ne vaig sortir encantat. «La gata i en Balitre», d'en Pujol; «Lo mestre», d'en Pecanins; «Sota de l'Olm», d'en Morera; «Vols dir-me amor», d'en Dowlad; «La mort de la núvia», i «Els tres tambors», d'en Lambert, junt amb alguna altre, tot va anar com una seda.

He parlat amb el Mestre, amb els Directors i amb els orfeonistes. I he fet un petit resum de tot. Tant els uns com els altres estan carregats de fè, de molta fè i de molta voluntat, moltíssima. I he sapigut l'esforç que representava tot allò. Creu-me, noi, que es grandíols!

Els assaigs, com vaig deixar-te entreveure en la meua anterior, representen ja per si sols un esforç colossal, més, apart aquest esforç diríem col·lectiu, hi ha un altre esforç, encare, que es l'individual, que quasi ningú ovira o be no s'hi para atenció, es l'esforç que representa l'escriure les partitures, puix totes tenen que copiar-se a la mà. Que això no es rès? No pas poc! Conta de xexanta a setanta orfeonistes i multiplica aquest nombre per vuit o nou, que es el de cançons que acostumen a donar en un sol concert i te trobaràs amb un total de *cinc centes i pico de còpies* per fer! I, saps com les fan i qui les fa? Doncs se fan robant hores del descans. Qui les fa? Un parell de xicots treballadors, un parell d'orfeonistes voluntariosos a més no poguer. I, perquè? Ah, amic, perquè no poden comprar-se les partitures impreses! Una còpia val uns quaranta cèntims i per lo tant les còpies per un sol concert pujen unes *dugues centes pesseles* aproximadament...

I, això, me causà tristesa, amic! Que aquests orfeonistes, que aquests Directors, que aquest Mestre, després de lo que fan, encare tinguin que anar a implorar la voluntat dels demés, això, en bona veritat, es desconsolador! Es possible que no surti un home, un bon patrici, per sostenir i estimular aquesta hermosíssima institució? Es possible que un no 's dongui compte del gran be que social i artísticament se faria en aquesta població? Oh, si podia contar-se amb una determinada quantitat! Si podia crear-se premis per els orfeonistes més aplicats! Si podia fer-se tot allò que jo sento se podria fer! Com les apagaríem a còpia de cants aquestes divisions i rancúnies que forçosament naixen en els pobles que no saben cantar! Com se canviarien radicalment i depressa les costums i gustos de Torelló! Perquè, jo no sé com se-n va el diner, amic, puix aquí en el meu poble—com deu passar a tants altres pobles—no recordo cap deixa per estimular l'acció col·lectiva dels seus fills. I, tanta necessitat que n'hi ha! Perquè, creu-me, sense acció col·lectiva, els pobles no son mai grans, no arriben mai a la plenitud de la seva vida, sempre son pobles anèmics, carregats de xacres i de tota mena de deformitats. I, vivint sense el consegüent estimul, tots els organismes, totes les institucions, per més bona

voluntat que hi hàigi, decauen, i lo que un dia fou foguerada immensa acaba en un pilot de cendres tot seguit.

I, jo no voldria que aquest Orfeò morís, estimadíssim amic. Jo voldria estimular el cant i els cantaires. Jo voldria que aquesta nota de poesia arrelés i persistís eternament en el cor d'aquest meu poble; voldria que les cançons florissin lo meteix a dalt de Rocaprebera, que en les vorades del Ter i del Gès, lo meteix en les places que en els carrers; que cada dia augmentessin els orfeonistes i que cada dia cantessin noves cançons, perquè un poble ideal, semblant al Paradís, per mi ha d'esser aquell en que les roses floresquin en tots els camins i en que les donzelles canten junt amb els homes i els nins, les més sentides estrofes dels seus trovadors.

FRANCISCO X. VERGES

Torelló, Març 1915.

CORRANDES

I

Quan sentim una campana
ens recordem que hi ha Deu,
quan l'amor ve a atormentar-nos
que tenim cor recordem.

II

Si sentiu trucar l'amor
entorneu-vos en al llit,
si l'orgull vos ve a trucar
amague-vos sota 'l llit.

VICTOR MORA ALSINELLA.

Breviari

La visió d'ayui

Hem passat per una vileta blanca de prop del mar, una vileta tota assoiejada i quieta. Una dotzena de carrers estrets i cantelluts, amb unes cases velles i emblanquinades, totes festoses amb els seus testos de flors entondrides, esclatantes de colors, vegent-se de molt lluny.

Es una vila plena de sol, de crits i riallades; que d'un cap de dia a l'altre s'hi senten no més que cançons; cançons d'amor de les puntaires de vint anys que treballen ben ardides tot pensant amb un futur amor; cançons de la fadrinalla, de ronda i joventut, que s'allunyen platja enllà com escumes bullicioses; cançons d'anyorança, dels jaios encorvats, que ploren un bon temps mentres aparien els ormetjos...

I al volt de la plaça, d'una plaça llisa i senyorivola amb les seves acacies blanques i opulentes, davant per davant de l'església rónega i silenciosa, hi hem vist una colla de baillets i moces, de dotze a setze anys, pigats de cara, torrats de sol, amb els cabells esburriats i llustrosos, d'ulls vius i penetrants, que esperaven curiosos i bocabadats davant la porta reixada, plena de flors i enredaderes, d'una torreta capritxosa, moderna i envidriada.

Hi habiten dos vellets, marit i muller, ja fa una colla d'anys; i are de poc, junt amb ells, hi ha una altre parella, joves, rosos, elegants.

—Son francesos — diuen els bailets—i èll ha arriuat de la guerra, i està ferit, i porta croses...—

Ell es el jove. Ens l' havem imaginat, i havem compost el quadro al voltant de la tragedia.

Es un jove artista, tot foc i ardencia, devot del seu art i apassionat per la patria, que caigué en el fort de la batalla per una bala que li partí el genoll després de sis messos de campanya...

L' hospital l' alliberà i després d' uns dies de convalescencia, ve a continuar aquesta an a la vila blanca de Catalunya, prop del mar i del bon sol, a n' aquest refugi bondados tot llum i aire, a n' aquesta torreta capritxosa, moderna i enviadriada que hi vivien els seus pares, uns francesos vellets de cabell blanc i rostre pàlit, enamorats del nostre sol i del nostre mar.

I amb èll, el jove patriota, l' artista ferit, ha vingut també la seva esposa, l' amiga o la companya inseparable qui te un ample esperit de manyagueria i bondat, i es tota ella amorosa i plena d' encís, portant amb els seus abraços i petens un poc més de vida i benestar, d' ambrosies i quimeres, d' ilusions i d' esperances a n' el pobre amant volgut que sabé estimar, complir i abnegar-se.

S' ha obert la porta reixada de la torreta, i dant-se el bras, mimosament i amb calma, han aparegut la parella de joves francesos.

Ell inspirava pena, coixejava bò i malalt i la cara casi blanca, enmirallant-se llargament en els ulls d' ella, brillants i espirituals, tota pietosa i gentil.

Parella admirable, bella visió, quin goig, quin consol portes a l' ànima que el vianant no pot sostreure's, condolgut i entristit, d' enviar vos un salut ben fervent i coratjós, ben pletòric de dolceses.

¡Oh! Com t' em vist de lluny, parella rossa, parella heròica, engrandir-te sobirana plens de goig i de tendresa per un amor tan sublim! .. ¡I com t' em remerciat, ja fóra teu, vila blanca, vila hospitalaria, que otorgues bondadosa el teu confort tradicional entre les belles admiracions de la quitxalla!...

Bon recort, bon salut, bona raça!...

J. VIVES i BORRELL.

A més dues filles mortes

No sé que tenen les roses—que el meu cor atreuen tant, les roses blanques que enronden—les tombes de marbre blanc. Benhaurades sieu tombes—que guardeu tot mon afany, dues poncelles tendrívoles— que 'l mon no vegé esclatar.

Somriu en aquí abraçades—amb les roses al voltant; que si el mon us té obiidades—mon cor vos anyorará mentres floreixin besades— en los llavis dels aimants.

Pomposes joies galanes—per qui el meu cor batega, no ploreu dins de la tomba—ni anyoreu del mon l' estar, que tot mor aquí a la terra—quan se moren els infants.

Que les roses que engarlanden—vostra tomba que aimo tant, sols viuen perquè a deshora—vostra mare hi ve a resar, al pondre's lo sol uns dies—altres de bell matinar.

Saben les flors de les tombes—mil rondalles pels infants, i quan sereu crescutetes—quan entendreu son parlar, perfumant vostres manetes—vos dirán amb dolç esclat, que al marbre d' aqueixa tomba—vostra mare hi ve a plorar.

FANNY ORPI.

SALÓ PARÉS

Les Arts i els Artistes.—El nucli que compon aquesta entitat, on hi ha els artistes més fermes de Catalunya, cel·lebrà la seva exposició amb una extensa col·lecció d' obres de cada un d' ells.

En Canals amb els seus retrats de tan soperba factura deixà sentat una volta mes el prestigi de que gosa d' esser el mestre, l' artista predilecte de la nostra aristóceracia.

En Colom amb la seva col·lecció de paisatges, es presenta al públic, d' una nova faisó, suplint els espatecs de sol de les seves darreres teles, per la grisor de les actuals, quiscunes d' elles d' una interpretació tan exquisida, que a un hom al contemplar una tela d' En Colom, tan se n' hi endona que estigui seré com nuvol.

En Pascual, com sempre mostra la seva mà mestre amb les trasplantacions dels bels pasatges d' Olot.

L' «Apa» s' ens presenta com a retratista, i en efecte a jutjar per les seves teles ho es de debó, demostrant elles ser fruit d' un temperament delicat, d' un artista pulquèrrim.

Pidelaserra. Es l' obra d' aquest artista la mes personalíssima de tots els que componen aquesta entitat. Les seves teles d' un efecte grandios no podran mai esser confoses amb les de cap altre artista.

L' originalitat en el procediment i en l' interpretació, tan pel color com pel punt de vista, que fa que les seves teles resultin panoràmiques, marquen totes elles el sagell personalíssim d' aquest ferm pintor.

En Carles exposava una serie de notes marcadament impresionistes molt valentes i d' una ferma factura.

En Mercadé se presenta per primera vegada amb aquesta tan bona companyia amb un *bodegó* bastant ben resolt.

El jove esculptor En Borrell i Nicolau hi concorregué entre altres obres, amb una figureta qui representava «Salomé», d' una elegancia i correcció exquisita.

Joaquim Mir.—El pintor de la llum, com podriem molt bé nomenar-lo, exposà en aquest mateix Saló una esplendida col·lecció d' obres les quals anaven destinades a esser exposades a Madrid.

En Mir continuant el seu propòsit que ja 'ns mostrà en la seva derrera exposició d' inclourer en els seus paisatges la figura, fa que 'n algunes de les seves teles siga la seva valúa artística d' una aital importancia, que esdevenen elles d' una

FESTA

magnificència que duptem pugui igualar-lo cap altre artista.

Son verdaderament notables els seus interiors amb figures. Aquestes son tractades amb mà de mestre.

Els seus paisatges d'una tangaia lluminositat son magnífics.

Aquesta actual exposició ha plagut molt més al públic; i 'ls que no volen ser de la *massa* han dit que en Mir evolucionava cap al *fer-se entendre* i això no es cert; la pintura d'En Mir no deixarà d'esser personal i mai ningú podrà seguir les seves petjades.

SIDRVS.

GOTES DE VIDA

Salut als nobles poetes
que escriuen sos pensaments
amb riques gotes de vida
expremudes del cervell!

L'acot de la Humanitat
ha sigut el Fanatisme;
més, trista realitat,
sense 'l seu companyerisme
cap Idea ha progressat.

Si els escapessin la llengua
a la gent difamadora,
que pocs imbècils hi hauria
que poguessin fer llengotes.

No blasonis tes virtuts
hom pur de casualitat,
que un sol minut d'ocasió
mata un segle de bondat.

Portant per lema *Raó*
imprevisó 'l mon travesses;
o seràs crucificat
o bé perderàs la teva.

MARIAN AMAT.

Joventut marcida

Era pel mes de Maig.

La Adela i la Montserrat eren dues damiselles mes alegres que el cant d'un rossinyol i mes feinejadores que una munió de trescadores formigues. Eren cosines amb la Maria, aquella ròsa marcida que estacionada en el seu silló esguardava com aquelles papallones manifejaven fent preparatius per a quell dia de Maig; per a aquell dia de joia i d'alenades d'àngel.

La Montserrat retallava volants de paper de color per a ribetejar els ciris dels candelers; l'Adela s'entretenia teixint garlandes de ròses, coronas i curullant els tornasolats gerros d'aromo sec i fresques flors; flors que encare somreien paladeijant gotims de rosada...

I la Maria quieta, quieta en el seu silló que mai l'acabava de abandonar, esforçant-se en arrencar una engruna d'aquelles rialles que les

seves amigues esperjien a dolls. I de tan en quan ho lograva. Però durava poc aquella rialla! Aquell riure era pitjor pel seu mal. L'hi recordava aquells jorns plens de joia! Aquelles rialles esclat de joventut, d'amor, que 's confonien amb les de l'Albert el seu amant aquell amant de falsos juraments, aquell amant que ¿qui sap?... potser havia estat ell amb el seu desamor que l'hi havia obert les portes del escabrós camí de aquella crudel enfermetat que menava de dret el camí de l'altre vida, d'aquella vida tot quietut d'aquella vida agombolada de pau.

Era el darrer dia de Maig.

La capelleta estava embolcallada de roses. Els ciris cremaven. La Maria quieta en el seu silló contemplava a la Verge. ¡Que hermosa que era! ¡I que bé que l'havien sabut adornar les seves cosines! I tot, tot ho feien per a pidolar a la Verge la seva mancada salut. ¡Quan els ho agraija! Ella la veia a la Verge, la veia amb els braços oberts cridant-la, cridant-la per anar al cel...

— Escolta... Montserrat.

— Que es lo que vols, Maria?

— Que guaitis a la Verge, que la guaitis bé, ¿no la veus que es hermosa entre mig de tanta multitud de ròses? ¿No la veus? ¿oi que si que ho es d'hermosa?...

— I ¡si!—va fer la Montserrat per a calmar aquell desvari.

— Si: si que ho es, dones... avui quan me cridi per anar amb ella també en vull forses de roses ¿ho sents? forses... mes que no pas ella... moltes mes!

— I are! per que les dius aquestes coses; vaja no ho vull que les diguis hō sents... ves si tu...

— Jo lo que 't dic: Que vull ròses... forses ròses!...

L'endemà la Maria restava ajeguda en son llit, freda, però gentil com les ròses que la cobrien i no deixaven veurer mes que sor rostre diminut, amb els llavis entreoberts que semblava pidolar: Ròses... forses ròses...

JOSEP M.ª SANJAUME.

Impresions de montanya

Aquesta visió esplèndida
m'ha penetrat en l'ànima
i com bàlsem puríssim
m'ha saturat el cor.
De dalt d'eixes montanyes,
veient el gris paisatge,
s'en va la fantasia
fent cas omís del món.
I a les regions ignotes
s'aixeca amorosida
cercant amb ardidesa
el perfecte Ideal.
I en tant la nostra vida
calmosa, confiada,
s'escorra amb la plascèvola
tranquil·litat d'infant.

FRANCESC GIMENÉZ.

Instantànies

I

No amb els nyaps t' has de parar: amb lo bó t' has de fixar.

No 't té de satisfer de que hi hagi qui escriu pitjor que tu: que escriguis, t' ha plaurer, si pot ser, tu millor que ningú.

II

Cuida't de tu.

Sabs que farà, si tens *procuradó*?
Procurarà per ell; que per tu, no.

III

Contraproduent.

En tota discussió sol sortir llum portada en bon terreny per gent de solta; però, com cremallot, tu l' ase 'm fum, que de solta no 'n tens poca ni molta, si en lloc de dar claror, no dones fum.

IV

La meva enveja.

No 'm sab greu que tu tinguis molts dinés: lo que sento es que jo no 'n tingui més.

V

A cap preu.

Seriós, em dius, bon home, que l' honor és la prenda que més val; més crec que ho dius de broma perquè al món ja ningú en dona cap ral.

VI

Una cosa es predicar...

—Ma amistat per tu és molt grant; ma protecció t' asseguro; disposa d' ara endavant...
—Em poguessis deixà un duro...
—Ma amistat no arriba a tant!

VII

Qui no vol caldo...

Per no tenir *raó*, tenint qüestions, pot-ser tinguis *raóns*.

VIII

Per la pinta es coneixen les cartes.

Al neci el distingeix la presumpció i el geni desatent; la modestia i la bona educació distingeixen al home de talent.

IX

Bon començament.

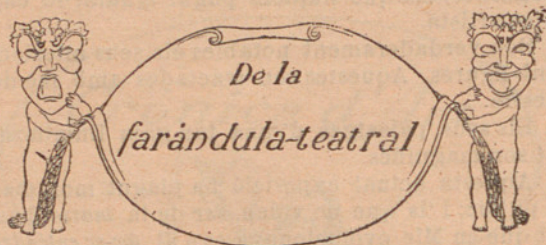
Tan poc que fa que son promesos i sempre es troben emmurriats: tothom creuria que fa mesos que porten vida de casats.

X

Qui molt abraça...

No es fàcil pas que 't surtin obres bones del que sense pensar vols fer depressa; que si el que fas, barroer, no reflexiones et pot passar igual que aquelles dones que amb les feines fan fressa i poca endreça.

CANDOR SALAMÉ.

BARCELONA

Cicle històric de la comedia catalana

AVDITORIVM.—1.ª sessió: *La dida*, Pitarra.—*El Violet de Sant Guim*, Vidal i Valenciano.

2.ª sessió: *La Malvasia de Sitges*, Sales Vidal.—*La Pubilla del Vallés*, Josep M.ª Arnau.

Amb la preciosa comedia d' en Pitarra *La dida* s' inaugura el *Cicle històric de la comedia catalana* que amb tant acert i entusiasme ha organitzat la important revista *El Teatre Català*, amb la cooperació de la patriòtica entitat *Foment del Teatre Català*.

Els esforços dels organitzadors per a dur a terme tan bella iniciativa se veigeren llargament recompensats per un nombrós públic que àvid de sentir la nostra parla en escena, havia omplert la hermosa sala del AVDITORIVM que presentava brillant aspecte.

L' entusiasme que regnà entre els espectadors es una prova evident de la vitalitat del teatre català.

Comensà el programa de la sessió inaugural el redactor de la revista *El Teatre Català* senyor Sanxo Farrerons, que llegí una conferencia preliminar que li valgué aplaudiments i felicitacions.

Seguidament se representà *La dida*, interpretada magistralment per les senyores Parreño, Rovira i senyoreta Persiva, i els senyors Tort, Goula, Piera, Viñas i Amcrós.

Acabà la vetlla amb la comedia *El Violet de Sant Guim*.

El decorat del escenograf senyor Rocarol, que tantes probes del seu gust ens té donades, excellent.

La direcció artística, a carrec del dramaturg en Ambrosi Carrión, inmillorable.

El públic sortí entusiasmat de la vetllada.

Amb tot i no ser tan atractiu el programa de la segona sessió, un públic nombrós acudí a la representació de *La Malvasia de Sitges* i *La Pubilla del Vallés*, en les que escoltaren justos aplaudiments les senyoretas Persiva, Vila i senyora Guart, i els senyors Goula, Vila, Amorós, Sanxo i Bové.

El decorat del segon acte de *La Pubilla del Vallés*, degut al senyor Rocarol, molt encertat.

MANELIC.

Avis

Ferms amants de les lletres catalanes, oferim les columnes de FESTA a tots els que tenint aficions literaries i mèrits suficients no poden publicar els seus treballs per falta de lloc on fer-ho.

No cal dir que 'ls treballs seràn examinats escrupulosament per a que no desdiguin dels que publiquem habitualment.

AVIS IMPORTANT

Advertim als col·laboradors expotanis que deuen enviar l'original en sobre obert amb la nota «Original d'impresma» i franqueijat com a tal.

Els que vulgan incloure-hi carta o enviarlo tancat per a major seguretat, incloguent-hi un segell de cinc céntims per a el pagament del carter.

De no fer-ho aixís, ho sentirem molt, però no publicarem cap treball que no s'ens envii amb aquesta forma.

La quarta sessió del *Cicle històric de la comedia catalana* que tèn lloc en el «Auditorium» de Barcelona, se celebrarà el pròxim dia 29 amb les obres *La germana gran*, tres actes, (Albert Llanas) i *De Nadal a Sant Esteve*, dos actes, (Joan Molas i Casas).

La quinta sessió, que tindrà lloc el dia 6 de Maig, promet ésser una solemnitat artística, ja que omplen el programa *La farsa*, d'en Guimerà, i *Qui... compra maduixas!*, de l'Emili Vilanova.

La revista *Teatro Mundial* publica en son darrer número la preciosa tragedia de Calderón de la Barca *A secreto agravio secreta venganza*.

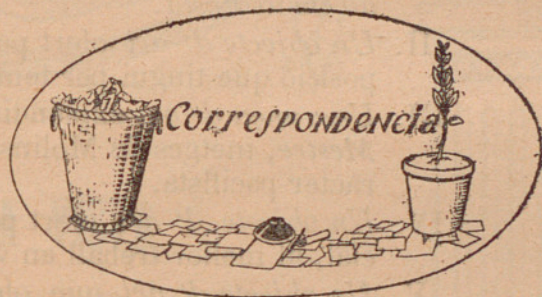
La important entitat «Ateneu Obrer del districte segon», de Barcelona, anuncia per avui una funció a benefici dels aplaudits actors senyors Ferràn Forga i Josep Estefa amb les obres *Aucells de pas* i *Setze jutges*.

Se prepara per a el dia 2 de Maig *El tresor*, d'en Morató.

Elisav Callol remedio de los Débiles

De la casa editorial de Teatre, Bonavía i Duràn, hem rebut el prospecte anunciador d'una serie d'obres dramàtiques degudes al fundador del Teatre Català Frederic Soler (*Pitarra*), les quals varen ser estrenades per allà els anys 1870 a 80 i que estaven encare inèdites de publicació.

Aquestes obres, quals tituls son: *El Veguer de Vic*, *El Rústic Bertoldo*, *La mà del anglès*, *Bertoldino*, *La carta de navegar* i *L'infern a casa*, surtiràn en quaderns setmanals, publicant-se el primer el dia 23 dels corrents.

Artur Torné. Mercès, havem pres bona nota de la que 'ns diu. Cap de les tres.—J. Esteve Gili. Conforme. L'article el trobo poc interessant.—J. Espona (Torelló). Rebut i conformes amb tot.—Eduart Vila. No havem rebut res de lo que diu. En lo que envia no 'l puc servir.—E. Farré Calveras. Anirà una miqueta retocat.—Miquel Guinart. Lo mateix li dic.—Pere Queraltó Tolosa. En cartera; si tots haguessin sigut com aquest no 'ls hi hauriem rebutjat; nosaltres no 'n tenim la culpa si altres son menys exigents.—Candor Salamè. En cartera.—Daniel Fornas Carreras. Mercès; vostè es un bon amic. Si no vaig equivocat es de Barcelona.—J. Cortada de Prat-Gibert. No 'ns ha fet el pes.—Salvador Borrut i Soler. En cartera.—L. Boluña. No và.—Salvador Lluc. Anirà.—R. Peralta Solà. Publicarem «Hivernal».—J. Pons i Martorell. Anirà la poesia «Al morir el dia».—L. S. Sarraí. No intere-saria més que a la persona a qui va dedicada.—Vicens Canut. La voluntat ja hi es, però no 'l podem complaure.—Manel Ripoll. No està mal rimada, però la trobem un xic ripiosa.—Ramón Gavalda. No està mal, però tampoc està be.—Josep Font Sans. En cartera.—Francesc Garcia. Sentim no poder-lo complaure. La epistola, als seus amics, no intere-saria.—Lluís Aymà. Moltes mercès.—Pere Cañellas. Ens sembla que vosté té poca pràctica. No l'arreglarem perque hi ha massa feina. Probi de enviar qualcuna altra cosa.—Antoni de P. Jauregui. Respecte a la poesia ultimament rebuda sentim dir-li que no anirà, perque no està a la altura de les altres que ens ha enviat. Además creiem que no es sàfica com vosté la titula. Examinila i diguins si tenim raó o no.—Jaume Baell. Hi ha un error. La paraula complauta està mal aplicada.—A. Bach Gabriel. En cartera.—Queden lletres per a con-estar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Províncies	» 0'75 trimestre.
Extranger	» 1'25 »

Redacció i Administració: Carrer del Carril, núm. 1

Imp., Alfons I d' Aragó, 39. — MOLINS DE REI

JOCES FLORALS DE MOLINS DE REI

organitzats per la Revista

“ F E S T A ”

Amb la valiosa i eficaç col·laboració de les distingides personalitats i benemèrites Corporacions ofertores dels premis que 's repartiràn en el acte de la festa, que tindrà lloc el dia 13 del pròxim mes de Juny, a les 4 de la tarde, en el magnífic saló del Centre Catalanista galantment cedit per a celebrar-s'hi el poetic i cultural concurs que 's regirà pel següent

CARTELL

- Premi
- I. *Flor natural* amb artística llaçada oferta per la *entitat organitzadora* a la mes inspirada poesia amorosa. Com es de consuetut, el guanyador escullirà la dama de sa elecció que el Jurat proclamarà *Reina de la Festa*.
 - II. *Un objecte d'art* ofert pel *Magnífic Ajuntament* a la mellor composició que tingui per tema l' enaltiment de la nacionalitat catalana.
 - III. *Una unça d' or*, esplendit donatiu dels senyors *Josep Simón* i *Josep Mestre*, metges de Molins de Rei, al mellor treball en prosa de caràcter pacifista.
 - IV. *Un objecte d'art* ofert per don *Antón Jansana*, Diputat provincial, al mellor treball en vers o prosa de tema lliure.
 - V. *Un objecte d'art* que ofereix don *Emili Selva*, a la mellor descripció en prosa o en vers de les belleses naturals i agrícoles de Molins de Rei i sa encontrada.
 - VI. *Un objecte d'art*, donatiu del *Centre Catalanista* de Molins de Rei, al mellor quadre dramàtic en prosa o vers, en un acte, que enclogui un fi moral i educatiu.
 - VII. *Un objecte d'art* costejat per don *Miquel Roca*, a la mellor composició en vers o prosa de tema lliure.
 - VIII. *Un objecte d'art* que ofereix don *Francesc Rodón* del Ajuntament de Molins de Rei, a la mellor composició en prosa o vers de tema lliure.
 - IX. *Mitja unça d' or* oferta per la *Colònia Vilagut*, a la mellor composició en vers que canti a la vida alegre del obrer del camp.
 - X. *Un objecte d'art*, donatiu de la Redacció de FESTA, a la mellor poesia de caràcter festiu.

Molins de Rei 10 Abril de 1915.

Formen el Jurat calificador *Francesch Matheu*, President.—*Ramón Suriñach Baell*, *Ambrosi Carrión*, *Rafel Folch i Capdevila*, *Josep Granjer*, *M. Gras Vila*, *Francisco Freixas*, *Magí Muriá*, Vocals.—*Josep Muntané Selva*, Secretari.

OBSERVACIONS

El plaç d' admissió de treballs finirà el dia 25 de Maig, a les 12 de la nit.

Totes les composicions han d' esser inédites, escrites en català i com de costum acompanyades d' un plec clos que contingui el nom de l' autor i en el sobrescrit s' hi llegeixi el títol i lema de la composició.

De l' obra dramàtica que surti premiada la Redacció se reservarà el dret d' estrena, per tot el present any.

Les composicions premiades, seràn publicades en el periòdic FESTA, en forma enquadernable.

Tots els treballs deuen dirigir-se al Secretari del Jurat don *Josep Muntané Selva*, Molins de Rei.

Publicat ja el present Cartell s' han rebut els premis que van a continuació:

- XI. *Un objecte d'art* que ofereix don *Josep M.ª Bassols*, Diputat provincial, a la mellor composició en vers o prosa de tema lliure.
- XII. *Un objecte d'art* donatiu de don *Pau Alegre*, Diputat provincial, a la mellor composició en vers o prosa de tema lliure.